

Ölüm Fırsat Kollar

Çağatay Yaşmut

Güm güm güm!

Kırk yılda bir gece deliksiz uyku çekmek haramdı bana. Bu saatte kimdi bu hayvan?

Güm güm güm!

Bu kadar ısrar ettiğine göre evde olduğumu bilen biriydi.

“Patlama! Geliyoruz.”

Gözetleme deliğinden polis yelekli üç yarmanın dikildiğini görünce bir bokluk olduğunu anladım, içimi huzursuzluk kapladı. Bu saatte bir polisin kapısına polisler dayanıyorsa hayra alamet değildi. Kendimi şafak baskınıyla evlerinden alınan muhalif gazeteciler, muhalif belediye başkanları gibi hissettim.

Kapıyı açar açmaz telsiz cızırtıları eşliğinde, öndeki ülkücü bıyıklı, elinde, arama izni olduğunu tahmin ettiğim kâğıdı tutan yarma hasımmışım gibi bana dik dik bakarak, “Bu zil niye çalmıyor?” dedi. Kalın sesi apartmanda yankılandı.

“Bunu sormak için mi geldiniz?”

“Çok komik başkomiser” dedi. Beni baştan aşağıya süzdükten sonra, “Gidip giyin, bizimle geliyorsun. Arkadaşlar evi arayacak.”

Sesi aynı gürlükte çıkıyordu. Milleti uyandırmamak gibi bir hassasiyeti yoktu.

Yaşı ve tahminimce rütbesi de benden küçük olmasına rağmen böyle buyurgan konuşma tarzı Emniyet’te

kalın birilerinin köpeği olduğuna ve tasmaını evime kadar saldıklarına dair hiç kuşku bırakmıyordu.

“Bir dakika, bir dakika” dedim gövdemle eşiği kapatarak. “Siz kimsiniz?”

“Polis.”

“Ciddi misin ya? Çok açıklayıcı oldu. Hangi Büro?”

“Zorluk çıkarma bize. Gidince öğrenirsin.”

“Bu eve adımı bilmediğim kimse giremez!”

“Adım Tuncay. Oldu mu?”

“Oldu. Şu elindeki kâğıda da bir bakayım Tuncay.”

“Al, bak.”

Kâğıdı uzatırken burnundan öfkeyle soludu.

Sulh ve Ceza Mahkemesi’nden “Delilleri karartma, yok etme nedeniyle arama yapılmasına falan filan...”

“Ne deliliymiş bu?”

“Sen daha iyi bilirsin.”

Rahmetli Ahmet Saygun’un Emniyet içindeki illegal yapılanmayı ortaya çıkarttığı belgeleri savcıya teslim etmeme rağmen bu herifler bir kopyayı da kendime aldığımı düşünerek evi aramaya kapıma kadar geldilerse, başsavcının da tıpkı Emniyet Müdürü gibi örgütten olduğu anlaşılıyordu.

Tuncay yanındaki polise, “Onunla git, silahını da al” diye emretti.

Ben giyinirken sıçığımın polisleri evi tarumar etmeye başlamıştı. Gerçi evde az eşya olduğu için çok yorulacaklarını düşünmüyordum.

Giyinip yanlarına gelince, “Aradığınızı nah bulursunuz!” dedim. Bulamayacaklarını biliyordum, çünkü bu pis işlere daha fazla batmaya hiç niyetim olmadığı için bir kopya da kendime almamıştım. Ama gel gör ki, ben ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, peşimi bir türlü bırakmıyorlardı.

Peşinden, “Şak” diye bir nah çektim. Bu hareketim üzerine Tuncay’ın gözleri döndü.

“Kelepçeleyin şu iti!” diye bağırdı.

“İt senin babandır.”

Sağ yumruğumu bütün gücümle Tuncay’ın burnuna indirdim. Yumruğu yiyen Tuncay, “Ahh!” dedi, birkaç adım sendelerken elini burnuna götürdü. Kanıyordu. Boksör gibi yumruk çakmışım. Gece yarısı evime baskın yapmanın bedelini biri ödemeliydi. Tuncay ödedi.

Bakalım, şimdi ben nasıl bir bedel ödeyecektim? Bunun üzerine hepsi birden üzerime çullandı, beni ters kelepçelediler, Tuncay da nefret dolu bakışlarla yüzüme sert bir yumruk attı. Allah’tan yumruk yanağıma denk geldi de canım çok yanmadı. Yalnızca dişlerim yerinden oynadı. Gece gece burnumun kırılmasından iyiydi. Beni yaka paça apartmandan çıkardılar, sivil polis araçlarından birinin arka koltuğuna taktılar.

Yanıma bir polis oturdu, ön koltuğa Tuncay yerleşti. “Yürü” dedi direksiyondaki memura.

Fenerbahçe Stadi’nın önünden E-5’e girdik, Fikir-tepe’nin rezidanslarını, TEM Ankara girişini geride bıraktık, birinci köprüye gelmeden son çıkış olan Altunizade sapağından köprü yolunda ayrıldık. Tuncay emniyet kemerini takmadığı için kemer ikazı yol boyunca öttü.

“Nereye götürüyorsunuz beni?”

“Kapa çenenizi” dedi Tuncay.

Çamlıca/Şile ayırımından Şile yoluna girdik. Altunizade tüneline geçtik. Ümraniye’yi geride bıraktık. Birkaç taksinin dışında yol bomboştı. IKEA ve Nevzat Demir tesislerinin önünden devam ettik. Bu ibneler, beni Şile’deki o metruk hangara temizlemeye götürüyordu. Serdar’ı da sağ bırakmayacaklardı. Madenler’den sonra yol iyice ıssızlaştı. Tek tük geçen otomobillerin dışında

yol bomboştu. O anda bilinçaltım ne fısıldadıysa, hayatta kalma içgüdüsünün verdiği deli gücüyle öne doğru atılarak, koltuk başlığının izin verdiği açıdan Tuncay'ın kulağına dişlerimi geçirdim. Canhıraş bir feryattı işittiğimiz. “Ahhhhh!” diye anırdı.

“Koparacağım o kulağını” dedim ama onlar bu dediğimi, “Hımmmmmm... hımmmm... ” olarak işitti.

Yanımdaki polis üzerime atıldı. Nafile çabaydı bunlar. Kulağı bırakmaya hiç niyetim yoktu. Çenem timsah çenesiydi mübarek. Öyle sıkı ısıırıyordum ki, kulağın bir parçası kopmak üzereydi. Tuncay çırpındıkça canı daha çok yanıyor, kulağı daha çok kanıyordu. Ağzım burnum kan içinde kaldı. Direksiyondaki polis de amiri için bir şeyler yapma sorumluluğunu hissetmiş olacak ki, birden direksiyonu bırakıp bana vurmaya kalkınca, otomobili kullanmak kimsenin aklına gelmediğinden sola kayıp ortadaki bariyerlere sürttük. Sivri zekâ önüne dönüp direksiyonu sağa kırıncı kendimizi emniyet şeridinde bulduk ve sağ taraftaki bariyerlerin tozunu almaya başladık. Bir sağ bir sol derken aracın beyni yandı ve az ileride emniyet şeridinde anlamsızca durmuş siyah minibüse çarpmamak için yaptığı acı fren işe yaramadı. Çarpma çok şiddetli oldu. Tuncay'ın emniyet kemeri takılı olmadığı için ön cama uçtu. Tabii kulağını ağzımda bırakarak.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda, çarptığımız minibüsün içindeydim, başımın içinde âdeta hafriyat yapılıyordu. Başım hiç bu kadar korkunç ağrımamıştı. Cellat lakaplı Cemil Bozkurt ve mağara adamı gibi saçı sakalı birbirine girmiş yardımcısı Ferhat Kılıç bize sırtarak bakıyorlardı. Bize diyorum, çünkü yanımdaki koltukta benim gibi paketlenmiş Serdar da vardı. Cellat'ın yeşil RayBan'ler gözünde idi.

“Abi iyi misin?” dedi Serdar.

“Saçma sapan konuşma!”

Cellat, “Başkomiser seni biraz hafife almışsınız yav, arabada terör estirmişsin, bizim Tuncay’ı kulaksız bırakmışsın, senin yüzünden çarpmanın etkisiyle az kalsın bizim de boynumuz kırılıyordu ha!” dedi ensesini ovuşturarak.

“Boynunu kıramadığım için üzgünüm ama hatırlarsan burnunu kırmıştım.”

“Hatırlarsan biz de seni parkta kola kutusu gibi sıkıp atmıştık. Şimdi de o kola kutusunu delik deşik edeceğiz.”

“Arabadakilere ne oldu, geberdiler mi?”

“Hahahahah...”

“Son gülen iyi güler” diye saçmaladı Serdar.

Cellat, Serdar’a nefretle baktıktan sonra, “Haklısın, son gülen iyi güler” dedi ve eli beline gitti, silahını çıkarırken sürgüsünü de çekti, Serdar’ın göğsüne iki el ateş etti. Serdar sarsıldıktan sonra başı önüne düştü.

“Hahahah” diye kahkaha attı.

“Orospu çocukları!” diye bağırdım.

Cellat’ın üzerine atılmamla ayakkabısının koca lastik tabanını yüzüme yemem bir oldu. Burnumdan boşalan bir kova dolusu kanla tekrar koltuğa çöktüm. Tuncay değil ama Cellat burnumu kırmıştı.

“Burunlar ödeşti” dedi Cellat sırtarak.

Bir süre daha gittikten sonra yerleşim bölgesinden çıktık. Evler yerini ormana bıraktı. Yarım saat kadar gittikten sonra yavaşladık, anayoldan çıkarak toprak yola girdik. Bozuk yolda hoplaya zıplaya bir süre daha ilerledik, metruk hangarın önünde durduk. Sürgülü kapı açıldı.

“Yabancılık çekmeyesin, bildiğin yerde gömülesin diye seni taaa buralara kadar getirdik başkomiser.”

“Sağ ol. Çok düşüncelisin.”

“İn aşağıya.”

Beni itekleyerek ormanın içine doğru yürüttüler.

Minibüsü kullanan diğer yardımcısı Musa da arkamızdan Serdar'ı kollarından tutmuş, sürükleyerek getiriyordu. Mezar boyutlarında kazılmış iki çukurun başına geldik. Serdar'ı çukurun içine attılar. Küreklerle toprak atıp birkaç dakikada çukuru kapattılar. Serdar toprağın içinde kaybolup gitti.

“Ulan niye beni de minibüste öldürmediniz?” dedim.

“Sen öyle kolay ölmeyeceksin başkomiser. Serdar'a kıyak çektim ama seni canlı canlı gömeceğim.”

“Öldürmenin bir raconu, bir adabı vardır şerefsiz. Sık işte.”

“Çok konuşma!”

Sırtıma yediğim kaya gibi tekmeyle çukurun içine yüzükoyun kapaklandım. Ağzıma burnuma nemli pis toprak girince dehşete kapılmadım desem yalan olur! Kalplerini kırdığım kadınların bedduaları mı tutmuştu? Ahmet Saygun'un intikamını alamadığım için bedel mi ödüyordum?

Üzerime topraklar atılmaya başlandığında düşünmeyi bıraktım.